

הקרב לאחר גילוי "שורת המתנדבים":

לפני שבועיים יצאה שורת המתנדבים, ארגון אידאליסטי בלתי תלוי שי"א אינו מפקפק בכוונותיו הטהורות, בסי"ד דרת גלויים שהטילו אור קודר על המצב בי צמרת המשטרה. חלק מן הפרטים פורסמו עוד קודם לכן, בין השאר ברשימה השחורה של העולם הזה. אולם חקירת המתנדבים איחדה את הפרטים לתמונה כוללת. אם מפתח זה ביד אפשר היה להמשיך בחקירה לכל הכיוון, גיב, לגלות עשרות הסתעפויות חדשות.

אולם מוזעזעת מן הגילויים עצי-מם היתה הגבת הציבור: איש לא הופתע. הגילויים רק אישרו את החששות שהתפשטו בשנים האחרונות בחוגים רחבים.

המשטרה עצמה דאגה לכן, בעשרות מקרים בודדים, כי לא יישאר שום ספק, ביחס לשיטותיה ולמטרותיה.

אולי המחרידה ביותר מבין כל הפרשות היתה פרשת רומק, ששברה את השרידים האחרונים של אימון ציבורי. רומק, מחשובי המחתרות הירושלמיות, האשים קצין משטרה מסויים, בימי המאבק על הצדק באברגוש, כי ביצע מעשים מגונים, עסקי שוק שחור ופגיעה במוסר. במקום לפתוח בחקירה נגד הקצין, להרשיעו או לזכותו, בווימה נגד ר"מ מק האשמה של שוד, שהיתה כה מגוחכת עד שהחובצ עצמו נאלץ להפסיקה באמצע.

כשרומק לא שתק, גילה כי שוטר מסויים מסייד את הבתים הפרטיים של קציני המשטרה גבוהים, כחלק מתפקידו. הואשם שנית, הפעם בסחיטה. בשעת משפט זה התפוצצה פצצה: נתגלה כי המשטרה סידרה "הלוואה" מכס"פי המדינה לעד הראשי, רשמה אותה על שם אשתו של קצין גבוה. אפילו השופט, איש מפא"י וחתיק, נאלץ לגנות: "שערורייה!"

גינויים אלה של פעולות המשטרה כפי השופטים הפכו כמעט עניין שבשגרה.

לפני שבועיים הודיעה השופטת המחוזית החפאית ארגניה וינגרוב כי שלושה שוטרים, ביניהם קצין, שיקרו במשפט שהיה בי על אופי מפלגתי מובהק. שופט תל אביבי דרש אף הוא, בשעתו, לפתוח בחקירה נגד סמל-משטרה שזייף טביעת אצבעות. אף באחד

מן המקרים האלה לא הודיעה המשטרה על העגשת האשמים. להיפך, במקרהו של רומק עלו האחראים בדרגה.

לא תמיד מתיחסת צמרת המשטרה בסב"לנות לעבירות פקודיות. המפקח הכללי עצמו הודיע, בשבוע שעבר, כי קצין-משטרה חי"פאי בשם חיים זקס, סגן מפקד משטרת נמל חיפה, הורד לדרגת סמל, אחרי שנתפס בהורדת כמות זעירה של מזון מאוניה. המפקח שכה להזכיר את הנסיבות: היה זה אותו קצין זקס שעורר בשעתו את חמת המפקח כאשר גילה את פרשת המקרה החשמלי שניתן לקצין משטרה אחר, שהצטיין בדיכוי מרד הימאים. חוץ מזה נחשד זקס על ידי המפקח הכללי, בלי כל הצדקה, שמסר לשורת המתנדבים, חומר על עסקיהם המזוירים של עמוס בן-גוריון ושותפיו.

במקרה זה פעלה המשטרה במרץ.

שום משטרה בעולם לא זכתה לאימון כה מוחלט של הציבור כמו משטרת ישראל בראשית צעדיה. שום עם אחר לא הקדיש לשוטריו שיר פופולרי כמו "אני המש"טרה / שומר מכל צרה / מכולנו אין יותר / מכובד מן השוטר..."

השנאה לשוטר הזר, הפחד מפני הג'נדארם, היו סימני הגלות. העם רצה לגרש סיוט זה, להפוך את שוטריו לסמל העצמאות החדשה, הטהורה.

ואמנם, היה נדמה כי המשטרה ראויה לאימון זה. איש לא פיקפק בנקיון הכפיים של מפקדיה. כמה מהם היו ידועים כאנשים ישרים למופת. אולם במרוצת השנים קרה משהו: בזה אחר זה סולקו מן המשטרה מי טוב הקצינים. אחרי מאבק איתנים הצליח עמוס בן-גוריון לסלק גם את מכשולו העיקרי, ישורון, שיק, אדם שהפך סמל לנקיון כפיים.

מיום ליום הפכה המשטרה ביתר גילוי לב למכשיר עיוור בידו כת-קטנה של אנשים במפלגה מסויימת. כאשר הואשמה כגדולי כמתן חסות רשמית לפוגרום שנערך לאור היום נגד הקומוניסטים בנצרת, לא

האם

המשטרה

מונעת?

